

er den heldigste Form for det constitutionelle Livs Udvikling, og at det navnlig er Betingsgelse for at kunne give idetmindste den ene Deel af Folkets Repræsentation en saa stor Udstrækning, at den i Ordets fuldeste Betydning kan blive hele Nationens Eiendom, hvilket efter min Mening er umuligt, naar man indskrænker sig til en enkelt Forsamling, hvis Arbejdes lettere Fremme efter min Overbevisning er for dyrt kjøbt, naar en stor Deel af Nationen skal udelukkes fra directe Deelagtighed deri. Det er altsaa efter min Overbevisning et nødvendigt Led i en ret kraftig og dygtig constitutionel Udvikling, at der skal være to Kamre, og derved forstaaer jeg ikke et Kammer, der regerer over et andet, der som en Skygge af samme er en villieløs Fabroder, men to, der med fuldkommen Bevidsthed om deres Ret, deres Værdighed og Pligt, hævde og haandhæve samme. Men jeg skal ikke nægte, at efter min Mening ligger i den Omstændighed, at Finansloven først skal forelægges Folkethinget, Mere end et blot Tidsspørgsmaal; der ligger deri den Erkjendelse, at denne ene Sag fortrinnsvis henhører til Folkethingets Attributioner, og jeg skal gjøre opmærksom paa, at det har sin dybe og naturlige Begrundelse i denne Lovs særegne Omstændigheder; thi ved alle andre Love kan man sige, at, saalænge ikke begge den lovgivende Magts Afdelinger kunne blive enige om en Forandring, skal denne Forandring ikke skee; saalænge ikke begge kunne blive enige om at vedtage en Forandring i Loven, saalænge bliver den gamle Lov i Kraft. Det er fornødtigt; men det er fuldkommen umuligt at sige, at dersom ikke begge Thing kunne blive enige om Finansloven, saa skal der ingen Finanslov udkomme; thi Finansloven er en Lov, der kun gjælder for eet Aar, og en Lov, der ikke kan lade være at udkomme, uden at den hele Statsmaskine gaaer istaa. Det er derfor ligesom en Sælsfølge, at om end med Hensyn til selve Finansloven den juridiske Berettigelse er lige; det praktiske Lyngdepunkt kun kan være eet Sted, og hvor det ligger, besvarer selve Grundloven. Det har derfor ogsaa i sin Tid været meget stærkt under Overveielse, om det virkelig praktisk gik an at lade de tvende Afdelinger af Rigsdagen

med fuldkommen Ligeberettigelse tage Deel i Finanslovens Udgivelse. Det har været sat under Spørgsmaal, om ikke denne Lov enten kunde heelt henvises til en af Afdelingerne, eller en af Afdelingernes Indflydelse maatte indskrænkes til heelt og holdent enten at antage eller forlæste Finansloven. Jeg har nu aldeles Intet imod den Afgjørelse, der er skeet ved Grundloven; men jeg troer, at den kun kan praktiseres under den Forudsætning, at Landstinget ved Siden af — hvad jeg skal være den Sidste i dette Thing til nogenstunde at tabe af Sigte — ved Siden af med stor Kraft at haandhæve sin Ligeberettigelse og sin Værdighed ligeoverfor det andet Thing, navnlig i de egentlige rene legislative Spørgsmaal, Alt hvad der angaaer Retspleien, Administrationen osv., erkjender, at dets Opgave med Hensyn til Finansloven, om det ogsaa er juridisk ligeberettiget, er en anden end Folkethingets. Naar jeg skal definere dette, vil jeg nærmest sige, at for det Første skal Landstinget have den fulde Halvdeel af den politiske Side af Finansloven; det skal staa ligesaa fuldt i Landstingets som i Folkethingets Magt ved heelt at forlæste Finansloven paa den meest energiske Maade at tilkjendegive, at det ikke vil betroe Landets Penge til den Regjering, der til den Tid sidder ved Magtens Ror. I denne Henseende stiller jeg dem fuldkommen lige; men dertilmed med Hensyn til alle Detaillerne troer jeg, at der bør væsentligt gaaes ud fra den Forudsætning, at hvad der er bevilliget af Folkethinget, det vil Landstinget ikke let finde sig foranlediget til at ned sætte. Det er en Sælsfølge, at Ingen er berettiget til at opstille en saadan Regel; jeg taler kun om det Synspunkt, jeg som Medlem af denne høitærede Forsamling vil foreskrive mig for min Fremgangsmaade i denne Henseende. Det er med Hensyn til Enkelthederne i mine Dine hovedsagelig Landstingets Betydning, at det er Opmand mellem Regjeringen og Folkethinget. I alle Tilfælde, hvor disse ikke kunne enes, hvor Regjeringen altsaa ikke har kunnet trænge igjennem i Folkethinget med de Bevillinger, der ansees for nødvendige til Statens Tjeneste, der har Regjeringen endnu den Udvei, — thi den sædvanlige